

РЕШЕНИЕ

№ 28868

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6728** по описа за **2026**
година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от
АПК.

Делото е образувано по жалба на „Стефи експрес“ ЕООД чрез адвокат К. А. срещу Решение №
1515/29.04.2026 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) №
2366/2026 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 111 състав, с което
е потвърдено Наказателно постановление № 23-2500633/14.012026 г., издадено от директора на
Дирекция „Инспекция по труда-Софийска област“.

С посоченото НП на „Стефи експрес“ ЕООД е наложено административно наказание
„имуществена санкция“ в размер на 800 евро на основание чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на
чл. 128, т. 2 от КТ, вр. с чл. 270, ал. 3 от КТ.

В жалбата е посочено, че неправилно е приложен материалният закон. Твърди се, че не са налице
доказателства за начислено, но неизплатено трудово възнаграждение. Сочи се, че от
административнонаказващия орган не е установен конкретен размер на неизплатеното
възнаграждение, както и конкретното време на положен от работника труд. Според касатора от
СРС е направена преценка, въз основа на която е установено не неизплащане на начислено
възнаграждение, а дали начисленото и изплатено възнаграждение съответства на по-голям обем
положен труд от работника. Изложени са аргументи, че е налице трудовоправен спор по
изпълнение на трудовото правоотношение, по отношение на който не е приложима нормата на чл.
128, т. 2 от КТ. Твърди се, че СРС е основал своите изводи на справка от електронната система на

„Е. експрес“, която няма характера на официален удостоверяващ документ и не удостоверява лично присъствие на работното място, както и продължителност на положения труд и не доказва дължимия размер на трудовото възнаграждение. Според касатора е налице неправилно разпределение на доказателствената тежест, тъй като в съдебното решение е посочено, че по делото на СРС не са събрани доказателства, оборващи изводите на контролните органи. Твърди се, че по делото са налице противоречиви доказателства, поради което следва да се приеме, че нарушението не е безспорно установено. Допълнителен аргумент в подкрепа на твърдението за недоказаност на описаното в НП нарушение е, че проверката е извършена само по документи, без реално наблюдение на работния процес. От съда се иска решението на СРС да бъде отменено. Претендират се разноски.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява. От процесуалния му представител адвокат А. е депозирана молба, в която заявява, че поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена.

Ответникът по касационната жалба директора на Дирекция „Инспекция по труда-Софийска област“ се представлява от юрисконсулт Г., която моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора, включително е проведен разпит на актосъставителя. От неговите показания и от събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че на 12.08.2025 г. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на „Стефи експрес“ ЕООД в обект: офис на „Е.“, находящ се в [населено място], [жк], [улица] до бл. 403. При проверката било установено, че „Стефи Експрес“ ЕООД, в качеството на работодател по смисъла на параграф 1, т. 1 от ДР на КТ не е изплатило трудово възнаграждение за извършената работа на М. Д. М., на длъжност „куриер, служба офис“ за положения труд през месец май 2025 год.

След преглед на таблици за отчитане явяването/неявяването на работа през месец май 2025 год, и ведомост за заплати за месец май 2025 год. е констатирано, че М. Д. М., на длъжност „куриер, служба офис“ е бил в неплатен отпуск - 14 дни в периода от 07.05.2025 год. до 27.05.2025 год., вкл. С призовка по чл. 45, ал. 1 от АПК от „Еконт Експрес“ АД е изисквана разпечатка от системата за чекиране на персонала, работещ в офисите на „Е.“ за М. Д. М., за периода от май 2025 год. От предоставена справка от „Еконт Експрес“ АД е установено, че М. Д. М. е полагал труд на 07.05; 08.05.; 09.05; 12.05; 13.05; 14.05; 15.05; 16.05.; 17.05; 19.05. 20.05. 21.05. 22.05.; 23.05. 24.05. и 27.05.2025 год., вкл. през времето, в което е отбелязан, че същият е в отпуск на основание, чл. 160, ал. 1 от КТ.

Резултатите от проверката за обективирани в Констативен протокол № П./26.11.2025 г.

Бил съставен АУАН № 23-2500633/26.11.2025 г.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че описаното в НП нарушение е безспорно установено.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като обсъди доводите на

страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на процесуалния представител на касатора на 12.05.2026 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 12.05.2026 г. /вх. № 150633/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки съответстващи на установените факти мотиви. Настоящата инстанция споделя изцяло фактическите установявания на първоинстанционния съд и приема, че СРС е направил верен анализ на доказателствата, събрани в хода на воденото административно наказателно производство. АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в законоустановения срок.

Неоснователни са направените в касационната жалба възражения, че СРС не е анализирил правилно доказателствения материал, съдържащ се в кориците на делото и събран в хода на административнонаказателното производство. От съдържанието на съдебния акт е видно, че са съобразени всички събрани доказателства при формиране на изводите на съда. Съдът е извършил обективен и обоснован анализ на относимите факти.

Съгласно чл. 128, т. 2, вр. чл. 270, ал. 3 от КТ за работодателя е налице задължение да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа, като за неизпълнение на това задължение санкционната норма на чл. 414, ал. 1 от КТ предвижда налагане на имуществена санкция в размер от 1 500 лв. до 15 000 лв.

Както правилно е приел и СРС, налице са данни за полаган от работника труд за времето, през което същият е бил в отпуск, поради което за този период на лицето е следвало да бъде начислено и изплатено трудово възнаграждение. От работодателя не са представени доказателства за изпълнение на това задължение.

Касационният състав споделя изводите на СРС, че от работодателя не са ангажирани доказателства, които да оборят констатациите на органите за контрол на трудовото законодателство. В тежест на работодателя е да докаже изпълнение на задълженията си да начисли и изплати трудовите възнаграждения в пълен размер.

Вряно е, че по делото се съдържат доказателства, от които е видно, че лицето М. М. е подал молба до дружеството, без посочена дата на нея, с искане да му бъде разрешено да ползва неплатен годишен отпуск в продължение на 14 работни дни за времето от 07.05 до 27.05.2025 г., във връзка с което от търговеца била издадена Заповед № 498/07.05.2025 г. относно разрешение за ползване на отпуск за същия период. В приложената платежна ведомост за месец май 2025 г. се установява, че на лицето са били начислени за 3 (три) работни дни и два дни отпуск по болест сумата от 124,83 лева.

Касационният състав приема, че СРС правилно е кредитирал справката от електронната система на „Е. експрес“. Тази справка съдържа данни от системата за чекиране, от които може да бъде направен извод кои дни лицето е било на работното си място. Именно от тези данни е установено, че М. Д. М. е бил на работното си място на 07.05; 08.05.; 09.05; 12.05; 13.05; 14.05; 15.05; 16.05.; 17.05; 19.05. 20.05. 21.05. 22.05.; 23.05. 24.05. и 27.05.2025 год. Изводът на СРС за полаган труд от работника в посочените дни е обоснован от събраните както в хода на административнонаказателното производство доказателства, така и в хода на съдебното производство.

След като работникът е осъществявал трудовите си функции, въз основа на сключения трудов договор, то за работодателя е възникнало задължението да му заплати трудово възнаграждение, което не е изпълнено.

Неоснователно е направеното в касационната жалба възражение, че проверката е извършена само по документи, без реални наблюдения на място от страна на контролните органи, поради което нарушението не е доказано. Заплащането на трудовото възнаграждение се установява с писмени документи. Присъствието на работника на работното място в случая също е удостоверено със съответните разпечатки от системата за чекиране, поради което касационният състав приема, че описаната в НП фактическа обстановка е пълна и непротиворечива, отговаряща на дадената правна квалификация на посоченото нарушение.

Определената имуществена санкция в случая е в размер близък до законоустановения минимум, поради което същата законосъобразна.

Както правилно е приел и СРС, не са налице основания за определяне на случая като маловажен и прилагане на чл. 415в, тъй като нарушението не е отстранено веднага след неговото установяване и от същото са настъпили вредни последици за работника.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1515/29.04.2026 г., постановено по нахд № 2366/2026 г. на СРС, НО, 111 състав.

ОСЪЖДА „Стефи експрес“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя С. С. Т., на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, да заплати на Дирекция „Главна инспекция по труда-Софийска област“ сумата от 66,47 евро /130 лв./, представляваща юрисконсултско възнаграждение за производството пред касационната инстанция.

Решението е окончателно.